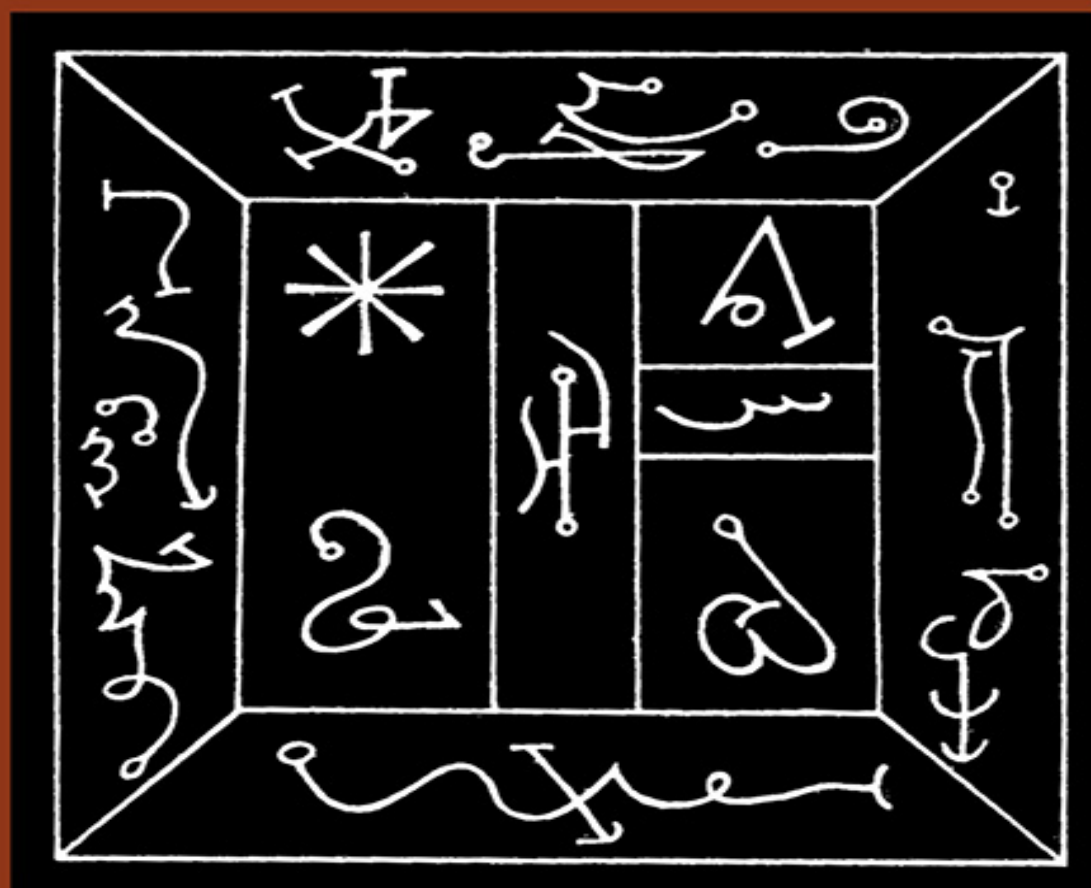

ABDUL ALHAZRED

NECRONOMICON

DE DØDE NAVNES BOG

PAZUZU

Indhold

Oversætterens forord

FØRSTE DEL

I Den Vanvittige Arabers vidnesbyrd

II Om Zonei og deres egenskaber

III Bogen om at træde Ind og at gå

IV Besværgelserne af portene

V Besværgelsen af Ildguden

VI Besværgelsen af Vogteren

VII Maqlu Skriftet

VIII Påkaldelsens Bog

IX Bogen om Marduks Halvtreds Navne

X Magan Skriftet

XI Urilia Skriftet

ANDEN DEL

XII Den Vanvittige Arabers vidnesbyrd

Bibliografi

Udtalevejledning til troldomsformularerne

Oversætteren ønsker at takke *løjtnant Eberstein* for værdifulde oplysninger fra alverdens biblioteker og samlinger, åbne såvel som lukkede.

Også personale og studerende ved *Carsten Niebuhr Instituttet* (CNI), Københavns Universitet (Institut for nærorientalsk oldtidskultur, især Assyriologisk Laboratorium) har venligt bistået med oplysninger og materiale.

Endelig ønsker oversætteren at takke *Freya H. Gyldengalt* (Maria Olsen) fra S.M.S. for magisk information og indsigt i rollespillet *Call of Cthulhu*.

Eventuelle fejl og mangler falder ene tilbage på oversætteren og originalmanuskriptet.

0

Oversætterens forord

Necronomicon er navnet på denne bog. Ordet er et kunstord, sammensat af græsk νεκρος, der betyder "dødt legeme", og νομικός, der betyder "i overensstemmelse med loven eller sædvanen". "LigLoven" eller "KadaverKodeks" angiver noget nær betydningen; i praksis kalder vi dog stadig bogen ved dens græske navn: *Necronomicon*.

Necronomicon er en sand, moderne myte med rødder i den fjerneste oldtid. Som andre gode myter balancerer den på kanten mellem det fiktive og det faktiske. I de mest almindelige versioner stammer "den frygtindgydende bog" *Necronomicon* fra den amerikanske forfatter H. P. Lovecraft.

Howard Philips Lovecraft (1890-1937) skabte i sine noveller et fantasiunivers hvis fascination blandt andet var, at det lå lige på kanten til "vores verden". I fantastiske og gruopvækkende fortællinger som *The Hound*, *The Festival*, *The Descendant*, *The Call of Cthulhu*, *The Dunwich Horror*, *The Shadow over Innsmouth*, *At the Mountain of Madness*, *The Case of Charles Dexter Ward*, *The Dream in the WitchHouse*, *Through the Gates of the Silver Key* med flere dukker *Necronomicon* op og spreder de barbariske råb: "Y'AI 'NG'NGAH YOGSOTHOTH H'EE L'GEB F'AI 'THRODOG UAAAH!" og "lä! lä! lä! hu fhtagn! Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn" (*The Case of Charles Dexter Ward & The Shadow over Innsmouth*).

Med disse råb og med den ultimative trolddomsbog, *Necronomicon*, åbnes der op for De "Gamle" og De "Ældre" Guder, to gudedefamilier eller ekstraterrestriske racer. De Gamle "kun delvist stoflige", som kom her "gennem rummet

fra umåleligt fjerne universer” for 600 millioner år siden og ”dominerede jorden og tre andre planeter i solsystemet” (*The Shadow Out of Time*), og De Ældre Guder, som boede her fra for 300 millioner år siden, og som i forlængst glemte slag trængte De Gamle bort fra ”verden” eller ”jorden”, forstået som menneskenes nuværende univers. De Ældre Guder har skabt racen ”Vogterne”, som forbinder menneskenes og gudernes verden.

Der er naturligvis mange racer og familier ud over disse tre, blandt andet ”Den Store Race” som levede ”for noget mindre end 150.000.000 år siden, da den palæozoiske tidsalder blev erstattet af den mesozoiske.” (*The Shadow Out of Time*)

I Lovecrafts fortællinger stammer den nuværende version af *Necronomicon* fra ”Den Vanvittige Araber Abdul Alhazred”, som levede i Damaskus, Syrien, i 700-tallet. Når han kaldes ”vanvittig”, skyldes det ifølge legenderne hans umålelige visdom samt hans umådelige vovemod. Alhazred er den forfatter Lovecraft omtaler, hans version er den som blev og bliver spredt til Vesten.

I fortællingen *The Dunwich Horror* omtales John Dees ”uvurderlige, men mangelfulde kopi” af *Necronomicon*. Dr. John Dee, den kendte hemmelige agent og hofastrolog under dronning Elizabeth I i 1500-tallets England, skulle have offentliggjort sin forkortede oversættelse i 1571. I dag kendes denne version af bogen dog kun fra Lovecrafts fiktive universitet ”Miskatonic University”, også selv om fabulerende forskere mener at have fundet en version indkodet i Dees magiske bog *Liber Logaeth*.

Siden renæssancen er *Necronomicon* ifølge myten blevet anvendt af magiske vovehalse. Blandt de mange forskere i H. P. Lovecrafts levned er det godtgjort, at Howards fader, Winfield Lovecraft, var logebroder, og at en tryllebog som *Necronomicon* indgik i forfatterens barndomsoplevelse af faderens tragiske liv. Overalt hvor *Necronomicon* dukker op i

Lovecrafts fantastiske prosa, bliver uskyldig leg med magi til farlig leg med liv og død, ja med udødelig evighed.

Gennem de mange fortællinger lærer læseren, at en del af de ældgamle sorte praktikker i bogen er at fremmane de døde til levende live ud fra små støvkorn af deres afsjælede legemer. De sorte magikere graver overalt lig frem i arbejdet med at kalde de dødes navne og deres kroppe til live! For eksempel i historierne *The Case of Charles Dexter Ward* og *The Hound*.

Men *Necronomicon* spiller også en anden rolle hos Lovecraft. I *The Call of Cthulhu* er det et særlig modtageligt menneske, som ud fra drømme og fornemmelser genskaber et stykke murrelief. Det er denne ægte/falske oldsag som sætter historien i gang, da relieffet når til en forbløffet professor i arkæologi. Billedet og de drømme og fornemmelser som har skabt det, er fra De Gamle!

Rundt om i andre af Lovecrafts noveller, blandt andet i *The Shadow Out of Time*, gives dele af forklaringen: De Gamle var en ekstraterrestrisk livsform af flerdimensionale amfibievæsener som kunne leve i vand, på land, i rummet og overalt.

En anden race var de "insektoide" eller "dinosaurioide". Hovedpersonen kommer ud på en tidsrejse til en fortid, en hel tidsalder hvor kluntede, men kloge insektoide og reptilagtige væsener beboede og beherskede jorden, inden de endelig rejste videre ind i klodens fremtid til en tid efter menneskeracens æra, måske for at overleve den ulykke som udryddede de mindre smarte dinosaurarter.

Den Vanvittige Araber Abdul Alhazred var fra Damaskus, en af verdens ældste stadigt beboede byer. Den er i dag Syriens hovedstad og var igennem hele oldtiden et stoppested mellem de nærorientalske oldtidskulturer.

Måske derfor har *Necronomicon* i denne den moderne tids version fået tydelige undertoner af den mellem-østlige kultur, især den mesopotamiske; faktisk kendes de fleste af påkaldelserne fra assyriologien i dag hvor man kan læse

kileskriften. Tendensen i *Necronomicon* er at søge tilbage i sproget til det formentlig oprindelige indogermanske sprog, som blev talt af det ældste kulturfolk af racen Homo Sapiens på de kanter, nemlig sumererne. Når læseren derfor lærer såvel det sumeriske "INANNA" som det senere semitiske "ISCHTAR" for den universelle himmelgudinde, er det typisk for Alhazreds blandede baggrund.

Ifølge Lovecrafts *Cthulhu*-myte er det i især perioden 1925-1927 at De Gamle og De Ældre Guder først igen trænger ind til menneskenes verden, 1200 år efter Abdul Alhazred. F. eks. drømmer den unge skulptør i *The Call of Cthulhu* sine vilde drømme fra 23. marts til 2. april 1925. Ved tiden for Hitlers magtovertagelse i Tyskland forstummer Lovecrafts rapporter, helt præcist 17. juli 1935, hvor en arkæologisk ekspedition til Australien ender (*The Shadow Out of Time*).

Myterne siger at H. P. Lovecraft i 1930'erne blev jagtet af den tyske nazistiske kontraspionage i USA. Det var den berygtede Georg Sylvester Viereck, som også havde haft forbindelse til agenten og magikeren Aleister Crowley i Første Verdenskrig, hvor Crowley redigerede tyskernes propagandablad *The International*.

Viereck så i Lovecraft forfatteren til den amerikanske *Mein Kampf*, en bog om en ny verdensorden, som skulle hedde *New America and the Corning World Order*. Ligesom Crowley vides at have spillet dobbeltspil med Viereck, bakkede Lovecraft dog ud af Det Tredie Riges store planer og støttede sit hjemland — siger myten, som den er gengivet af Richard Lupoff i *Lovecraft's Book*.

Hjemme i Nazityskland havde Viereck, som opkaldte sin første digtsamling efter Nineveh, assyrernes gamle hovedstad, en lejlighedsvis medarbejder, den endnu mere berygtede Reinhard Heydrich (1904-1942), chef for Gestapo og sikkerhedspolitiet, også kaldet "Slagteren fra Prag" og "stedfortrædende rigsprotektor" i Tjekkosllovakiet indtil sin død.

Heydrich var tilhænger af teorien om at ur-ariere og ur-iranerne var ét folk, en teori der i tyskernes Tredie Rige førte til stor interesse for alt hvad der vedrørte Assyrien — "ildlandet" *Aturia*, eller *Aria* — med det oprindeligt ariske broderfolk til nordens europæisk island, Europa.

Næsten alle nazitidens assyriologer, hititologer og lignende led mærkværdige skæbner i 1930'erne og 40'erne. For eksempel Josef Sturm, som omkom på mystisk vis i 1937, Heinz Junge, som efter utroværdigt sigende døde ved østfronten, og Carl Frank, som begik selvmord i 1945. Listen er alt for lang, også selv om assyriologien på samme vis som ægyptologien er kendt for at omgås oldgamle mystiske og mørke magiske dødbringende magter.

Amerikanske myter ved at melde, at de berømte første uforklarlige lysfænomener over Skandinavien i 1930'erne ikke var ufoer, men skyldtes at nazisterne med *Necronomicon's* hjælp fremmanede De Gamle. Først da USA fik forbindelse til De Ældre, blev krigslykken vendt.

Heydrich var velkendt blandt såvel oldforskere som magikere og logebrødre. Den allerførste faldskærmssoldat som de allierede kastede ned over Tjekkoslaviet for at gøre en ende på Heydrich, siges ifølge fortællingerne at have været en assyriolog, en uheldig Indiana Jones, der som den eneste i hele den tilfangetagne gruppe soldater omgående blev henrettet af Heydrich, som ikke turde have andre kendere af de assyriske, "necronomiske" mysterier i sine fangelejligheder.

Såvel Heydrichs død som alle de forsvundne eller dræbte assyriologers skæbne, og også Lovecrafts død, kan sættes i forbindelse med den neobabyloniske kalender og med den kalender som beregnes efter Aleister Crowleys profetskrift *Lovens Bog*. Kendere teoretiserer om en aktiv menneskeoffersekvens fra 1930'erne og frem til tyskernes Tredie Riges fald i 1945.

Problemerne startede for alvor da Lovecraft efter sigende døde af testikelkræft i 1937. Det var på den tid hvor Aleister

Crowley ud vist af tyskernes Tredie Rige, og hvor nazisternes leder, Adolf Hitler, mistede sit nære venskab med den brillante engelske militærstrateg, J. F. C. Fuller (1878-1966), der lærte ham den krigskunst verden kom til at kende som Blitzkrieg. Kaptajn Fuller kéndes i dag mest som en af Aleister Crowleys bedste elever og illustratører; hans efterladte samling af Crowleys mange poetiske og magiske skrifter regnes blandt verdens fem største.

Det blev da også Fuller og andre kendere som førte Englands magiske krig; efterretningsvæsenemes kamp mod tyskernes Tredie Rige. Fuller blev generalmajor i løbet af krigen, og hans Secret Service blev læremester for amerikanernes CIA. Troværdige beretninger siger at man i 1947 fandt et lille takkekort fra det engelske admiralitet på Crowleys lig.

Den amerikanske udgave af *Necronomicon* er dediceret til "digteren Aleister Crowley i hundredåret for hans fødsel", og i forordet gør oversætteren, Simon, meget ud af at sammenstille *Cthulhu*-myten med Crowleys lære. At der er mere end blot tilfældige overensstemmelser, kan enhver kender hurtigt indse. Andre mere dydborende undersøgelser har vist, at såvel Hitlers Rige som Stalins Rige var struktureret nøjagtigt efter det gamle jødiske Livets Træ. Livets Træ er grundlaget for Crowleys magiske system.

Den engelske semitolog Campbell Thomson begyndte at stille spørgsmål: der var *for* mange pludselige nekrologer inden for faget, for mange tilsyneladende astronomiske, astrologiske og teologiske synkrone hændelser. Alligevel valgte han og andre senere forskere i spørgsmålet at gå stille med dørene; de er bange for noget, de ved er "ondt", "ren ondskab".

Hvor de gamle babylonere i Sydmesopotamien over årene blev kunst- og elskovsglade kulturvæsener, var de gamle assyrere i Nordmesopotamien under deres storhedstid i Nineveh mestre i al slags krig, tortur, ofring osv., og der står årtusinders alvor bag. Så, måske derfor . . .

Endnu en vigtig topnazist var Marwitz, den praktiske mester i forfalskninger af enhver art, lige fra ældgamle murrelieffer til Skæbnespyddet, gralskalken og magiske bøger, foruden alle slags illusioner, redskaber og remedier til ethvert formål — altsammen uden moralske skruper.

I hans butik samledes trådene i tyskernes Tredie Rige: oldforskere af alle afskygninger, lige fra den distræte tyske professortype til Indiana Jones-agtige *action men*, efterretningsagenter af enhver slags, fabulerende forfattere, visionære kunstnere, magikere og mystikere og hele deres verden af blændværk og illusioner.

Den foreliggende danske *Necronomicon* er oversat efter den tyske original, som blev fundet blandt de efterladte papirer fra Gregor A. Gregorius (Eugen Grosche) i 1964, hvor denne tyske stormester døde.

Gregorius startede den sagnomspundne loge *Fraternitas Saturni*, en forsamling som arbejdede med de mørke sider af Satufn/Satan, med myten om De Gamle Guders genkomst og den gyldne tidsalders tilbagevenden.

Saturnus-broderskabet havde sin tilladelse til at drive frimureri fra den internationale stormester, Aleister Crowley. Denne tilladelse fik de i perioden 1925-1927, i de samme dage hvor Lovecrafts personer begyndte at have horrible drømme.

Som alle andre magikere måtte Gregorius forlade sit hjemland da Hitler trappede op til krig fra 1937. Han nægtede at fremstille hypnotiske duftstoffer til hæren, men han vendte tilbage i 1950, og efter krigen er blændværket fortsat. Mange af Crowleys disciple mener at han blev gal, og ingen ved om bogen *Necronomicon* i virkeligheden stammer fra ham.

Medens Lovecraft levede, udkom nogle af hans fortællinger i skrækblade; i 1950'erne kom de i bogform, og i 1960'erne blev han for alvor berømt. I 1970'erne helligede Anton Szandor LaVey et helt kapitel af sine *Sataniske Ritualer* til Lovecrafts metafysik. I 1980'erne kom rollespillet

Call of Cthulhu for alvor frem, og Lovecraft er i dag ved at opnå højeste status blandt fantastiske fortællere og sf-folk på linie med Poe, Maupassant, Doyle, Blixen, Hoffmann, Bierce, James, Kafka, Machen, Crowley, Dick, Henlein, Hubbard, King, Dahl og de andre mestre i det rivende ræddelige gustne gys og den gribende beretning.

Når vi nu slipper *Necronomicon* løs på dansk, er det derfor ikke uden tilbørlig advarsel. Måske er historien om de to slægter i olddage ikke bare historien om neanderthaleme versus cromagnon-menneskene, som nogle mener, eller ariere versus semitter, som andre tror. Måske er der virkelig de helt anderledes væsener, som fra afgrundens dyb — døde, men saligt sikkert — drømmer om at vende frygteligt tilbage:

*"Det som ej er dødt, som måtte ligge evig hen,
og med forunderlige tider vil måske selv døden dø."*

Som Abdul Alhazred udtrykte det:

*la mayyitan ma qadiran yatabaqa sarmadi
fa itha yaji ashshuthath almautu qad yantahi*

لَا صَيِّئًا مَا قَادِرًا يَتَّبِقِي سِرِّي
فَإِنَّا يَجِيءُ الشُّدَّادُ الْمَوْتُ قَدْ بَنَتْهُ

*Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn
(I sit bo i R'lyeh våger døde Cthulhu i drømme)*

FØRSTE DEL

I

Den Vanvittige Arabers vidnesbyrd

Dette er beretningen om alt det jeg har set og lært i de år hvor jeg besad MASSCHUs tre segl. Jeg har set tusind og en måne, og sandelig er dette tilstrækkeligt for et menneskes livsspand, om end man siger at profeterne levede langt længere. Jeg er svag og skrantende og bærer dyb træthed og udmattelse med mig, og et suk dvæler i mit bryst som en dunkel lanterne. Jeg er gammel.

Ulvne bærer mit navn med sig i deres midnatstuden, og hin rolige sleskende stemme kalder mig langt borte herfra. Og en meget nærmere stemme vil brøle mig uhellig uro i mit øre. Min sjæls byrde vil beslutte sig for sin sidste hvileplads. Men forinden må jeg her nedfælde alt hvad jeg formår, om de uhyrligheder som foregår i det ydre, og som ligger ventende foran hvert menneskes dør; thi dette er en gammel hemmelighed der fra forne tider er blevet rakt videre, men som er blevet glemt af alle ud over nogle få: De Gamles tilbedere (måtte deres navne blive slettet!).

Og ifald jeg ikke tilendebringer dette arbejde, så annam hvad der her er nedfældet og udgrund resten. For tiden er knap, og menneskeslægten ved intet om onderne, ej heller forstår den, at disse lurer på den fra hver en kant, fra hver en åben port, fra hver en sønderbrudt værnende væg, og fra hver en åndsforladt akolyt ved vanviddets alter.

Thi dette er De Dødes Bog, Bogen om den Sorte Jord, som jeg med fare for mit liv har nedfældet nøjagtigt sådan som jeg modtog den på IGIGI-sletterne fra de grusomme, himmelske ånder hinsides ødemarkens vandringsmand.¹⁾

Alle som læser denne bog være hermed advaret. Hin ældgamle æt af guder og dæmoner fra en tid hinsides tiden, ser og iagttager menneskenes bosteder, og de søger hævn for hint glemte slag som udkæmpedes et sted i kosmos og spaltede verdenerne i dagene før menneskets skabelse, dengang da De Ældre Guder trængte gennem rummet, MARDUKs æt, den MARDUK som kaldæerne kendte, og ENKIs æt, ENKI vor mester, magikernes herre.

Vid da, at jeg er skredet gennem alle gudernes zoner og ligeså Azonei²⁾ stederne, og er nedsteget til dødens og den evige tørsts ryggesløse pladser, som man kan nå gennem GANZIRs port, den man byggede i Ur i dagene før Babylon fandtes.

Vid endvidere, at jeg har talt med alle slags ånder og dæmoner hvis navne ikke mere kendes i menneskenes kredse, eller som endog aldrig var kendte der. Og nogle af disses segl er nedfældet her; men andre må jeg tage med mig når jeg forlader Eder. ANU forbarm dig over min sjæl!

Jeg har set de ukendte lande som ej noget kort endnu har optegnet. Jeg har levet i ørkener og ødemarker, talt med dæmoner og med nedslagtede menneskers sjæle, og med kvinder som er døde under barsel, ofre for hun-djævelen LAMMASCHTA.

Jeg er rejst hinsides havet i min søgen efter vor mesters palads og har fundet stenmonumenter fra overvundne civilisationer; mange af disse har jeg dechifreret, mens atter andre stadig forbliver hemmeligheder for alle levende.³⁾ Og disse civilisationer blev ødelagt på grund af den viden som er indeholdt i denne bog⁴⁾.

Jeg har rejst mellem stjernerne og har skælvet foran guderne. Og til sidst har jeg opdaget den formel med

hvilken jeg kunne gå gennem ARZIR porten og nåede til de ryggesløse IGIGIs forbudne områder.⁵⁾

Jeg har fremkaldt dæmonerne og de døde.

Jeg har fremkaldt mine forfædres ånder til virkelig og synlig fremtrædelse på toppen af de templer som blev byggede for at nå stjernerne, som blev byggede for at berøre HADES' dybeste huler. Jeg brødes forgæves med den sorte magiker AZAGTHOTH og flygtede til jorden, idet jeg påkaldte INANNA og hendes broder MARDUK, dobbeltøksens herre.

Jeg har fremkaldt hæere mod østens lande, idet jeg fremmanede Djævelens horder, som jeg havde gjort mig underdanige; og da jeg gjorde dette, fandt jeg NGAA, barbarernes gud, som ånder flammer og brøler som tusinde tordener.

Jeg har fundet rædslen.

Jeg har fundet porten som fører til det ydre, gennem hvilken De Gamle, som stadig søger indpas i vor verden, evindeligt holder vagt. Jeg har indåndet dunsterne fra De Gamle, fra det ydres dronning, hvis navn er nedfældet i det frygtelige Magan Skrift,⁶⁾ dette testamente fra en eller anden hedengangen civilisation, hvis præster for en stund åbnede den afskyelige ondskabens port, fordi de søgte magt, og de blev opslugt.

Jeg har opnået denne viden under ganske særlige omstændigheder, mens jeg endnu blot var en uskolet hyrdesøn i hint land som grækerne kalder Mesopotamien.

Da jeg var ung og vandrede om i hine østens bjerge som kaldes MASSCHU af de der levende mennesker, kom jeg over en stor klippesten hvori der var indristet tre fremmedartede symboler. Den stod oprejst i mandshøjde og var så stor som en tyr; den var jordfæstet og jeg kunne ikke rokke den.

Jeg tænkte ikke videre om tegnene, end at de måtte være udvirket af en konge som ville optegne en eller anden

gammel, forgangen sejr over en fjende. Så byggede jeg et bål ved klippestenens fod, som skulle beskytte mig mod ulvene der strejfer rundt i hine egne, og lagde mig til at sove; for det var nat og jeg var fjernt fra min landsby, som var Bet Durrabia.

Omkring tre timer før morgengry, på den nittende dag af Schabatu, blev jeg vækket ved en hunds hyl, eller måske var det en ulv, som lød unaturligt højrøstet og nær ved. Ilden var brændt ned, og de rødglødende stykker trækul kastede en svag, dansende skygge på stenmonumentet med de tre tegn.

Jeg begyndte febrilsk at bygge en anden ild, da klippestenen pludselig begyndte at svæve i luften som var den en due. På grund af den frygt som sad i min rygsøjle og lagde kolde fingre rundt om min hjerneskal, kunne jeg ikke bevæge mig, ej heller kunne jeg tale. Azugbelgas Dik var mig ikke mere fremmed end dette syn, om end det første syntes at smelte i mine hænder!

Straks herpå hørte jeg en stemme, sagte, i nogen afstand; en mere normal frygt for mulige røvere overvældede mig, og jeg rullede mig skælvende om bag et buskads. En anden stemme sluttede sig nu til den første, og snart kom forskellige mennesker, klædt i tyvenes sorte kåbe efter egnens skik, hen mod det sted hvor jeg befandt mig, og stimlede sammen om den svævende sten for hvilken de ikke viste den ringeste ængstelse.

Jeg kunne nu tydeligt se at de tre indmejslede tegn på stenmonumentet glødede i flammerød farve, som var klippestenen i brand ligesom de ynglinge der fra ovnen bad til deres guder. Skikkelserne mumlede sammen en bøn eller påkaldelse, af hvilken jeg kun kunne opfange enkelte ord, og alle i et fremmed tungemål; dog — måtte ANU forbarme sig over min sjæl! — disse ritualer er mig ikke længere ubekendte.

Skikkelserne, hvis ansigter jeg hverken kunne se eller genkende, begyndte at rette vilde stød i luften med deres

knive, som glimtede koldt og skarpt i lyset fra bjerget.

Fra rummet under den svævende klippesten, fra jorden i hvilken den havde befundet sig, kom, med hævet krop, en slange krybende frem. Denne slange var visselig større end alle jeg hidtil havde set. Den tyndeste del af den var som to mænds arme, og som den hævede sig fra jorden, fulgtes den af en anden, selv om enden på den første endnu ikke kunne skimtes, og det syntes som rakte den ned til selve helvedes svælg. Disse slanger blev efterfulgt af stadig flere, og jorden begyndte at skælve under presset fra så mange enorme arme. Sangen fra præsterne — thi nu vidste jeg at de var tjenere for en skjult kraft — blev meget højere og nærmest hysterisk.

IA! IA! ZI AZAG!

IA! IA! ZI AZKAK!

IA! IA! KUTULU ZI KUR!

IA!

Jorden hvorpå jeg skjulte mig, blev fugtig af en substans — jeg befandt mig lidt neden for den scene jeg var blevet vidne til. Jeg berørte denne fugtighed og fandt at det var blod. Af angst skreg jeg da højt og afslørede derved min tilstedeværelse for præsterne. De vendte sig om mod mig, og jeg så med afsky, at de daggarter som de havde brugt til at hæve stenen, havde endnu et mystisk formål, som jeg ikke kunne gisne, thi de havde snittet sig i brystet dermed. O, hyt dig for hine som ridser tegn på deres bryst! Dog nu ved jeg at blod er næring for hine ånder; det er derfor slagmarken efter kampen gløder i et unaturligt lys, en manifestation af de ånder som ernærer sig der.

Måtte ANU beskytte os alle!

Mit skrig havde den virkning at der kom uorden og kaos i deres ritual. Jeg ilede tilbage ad den bjergsti jeg var kommen, og præsterne styrtede efter mig, idet dog enkelte af dem blev tilbage, muligvis for at tilendebringe riterne.

Mens jeg nu styrtede vildt ned langs klippeafsatsen i den kølige nat, og mit hjerte rasede i brystet og mit hoved blev hedt, lød der brag af splintrende klippesten og torden bag mig, som fik den jordbund jeg løb på til at skælve. I angst og i hast faldt jeg til jorden.

Idet jeg rejste mig, drejede jeg hovedet for at se, hvilke angribere der nu var nærmest, om end jeg var ubevæbnet. Til min overraskelse så jeg ingen præster af den gamle skræk, ingen magikere fra den dunkle kult, ingen nekromantikere af den forbudne kunst, men kun sorte rober som var faldet på græsset og ukrudtet, og under hvilke hverken liv eller legemer synes at røre sig.

Jeg gik forsigtigt hen mod den første, samlede en lang gren op, og løftede roben fri af virvaret af krat og torne. Alt hvad der var tilbage af præsterne, var en læk grønt slim, som grøn olie, og lugten af en krop som længe har ligget og rådnet i solen. Den fule stank overvældede mig næsten, men alligevel var jeg fast besluttet på også at finde de andre for at se om den samme skæbne var overgået dem.

Da jeg gik tilbage langs klippeafsatsen hvorfra jeg blot et øjeblik forinden så frygtsomt var løbet ned, kom jeg til endnu en af de dunkle præster, der befandt sig i samme tilstand som den første. Jeg gik videre og kom forbi nogle af roberne, dog vovede jeg ikke at vende dem om. Endelig nåede jeg da tilbage til det grå stenmonument som havde hævet sig så unaturligt i luften på præsternes befaling. Nu befandt det sig igen på jorden, men endnu glødede de indmejslede tegn i overnaturligt lys.

Slangerne, eller det som jeg havde antaget for slanger, var forsvundet. Men i ildens døde aske, der nu var kold og sort, lå en skinnende metalplade som jeg tog op blot for at opdage, at også den var indgraveret med tegn ligesom stenen, dog meget komplicerede, på en for mig uforståelig måde.

Den bar ikke de samme tegn som stenen, men jeg havde en fornemmelse som kunne jeg næsten læse bogstaverne,

og så alligevel ikke, ligesom med et engang behersket, nu dog for længst glemt sprog. Mit hoved begyndte at værke som om en djævel trommede på min hjerneskal, da en månestråle faldt på den metalliske amulet — thi jeg ved nu hvad det var — og en stemme trængte ind i mit hoved og fortalte mig hemmeligheden om den scene som jeg havde været vidne til, med ét ord:

KUTULU.

I dette øjeblik — som var det blevet hvisket heftigt i mit øre — forstod jeg.

Dette er de tegn som var indprentet i den grå sten der var porten til det ydre;

Af de tre indmejslede tegn står det første for vor race hinsides stjernerne, og det bliver kaldt ARRA på sproget hos den skriver som lærte mig det, en udsending fra De Ældre. På sproget fra Babylons ældste by hed det Ur. Det er seglet for De Ældre Guders pagt, og når de ser det — de som har givet os det — vil de ikke glemme os. Det har de svoret!

Himmelens ånder, kom i hu!

Det andet segl er det ældre tegn, og det er nøglen hvormed De Ældre Guders kraft kan nedkaldes, når det bliver anvendt med de rette ord og former. Det har et navn og bliver kaldt AGGA.

Det tredie segl er vogterens. Det kaldes BANDAR! Vogterne er en race som er blevet sendt af De Ældre; de holder vagt medens man sover, under forudsætning af at

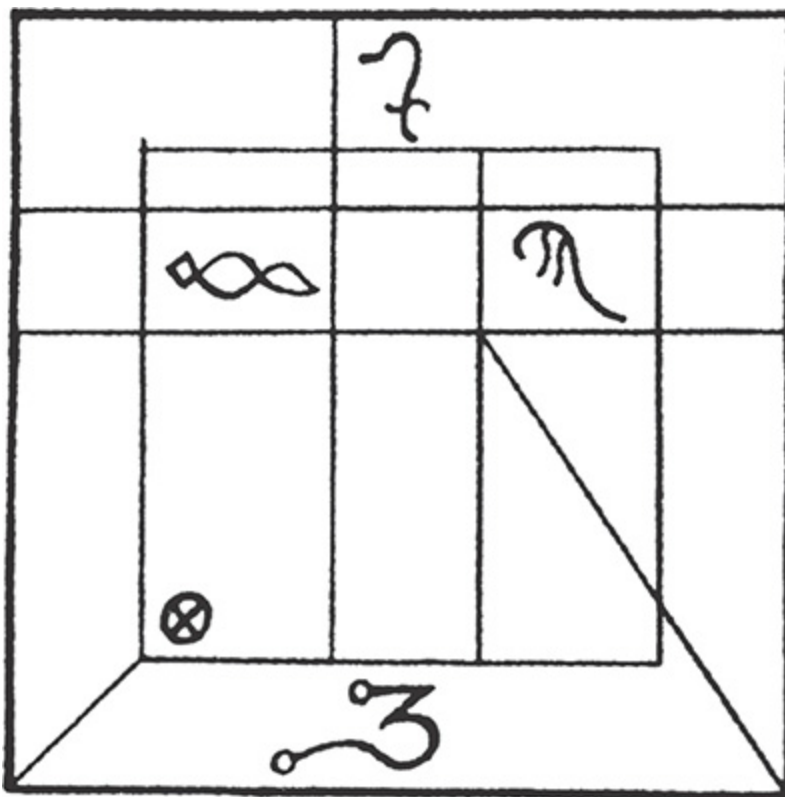
det foreskrevne ritual og offer er blevet udført; ellers vender de sig imod dig når du fremkalder dem.

For at være virkningsfulde må disse segl mejsles i sten og sættes i jorden, eller stilles på gavealteret, eller bringes til påkaldelsens sten, eller graveres i ens egen guds eller gudindes metal og hænges om halsen, men skjult for profanes blikke.

Af disse tre kan ARRA og AGGA benyttes hver for sig, det vil sige enkeltvis og alene. BANDAR bør derimod aldrig benyttes alene, men kun sammen med det ene af eller begge de to andre, thi vogterne skal immer påmindes om den pagt som de har svoret De Ældre Guder og vor race, ellers vil de vende sig imod dig og dræbe dig og hærge din by indtil bistand fra De Ældre Guder kommer, hidkaldt af dit folks tårer og kvindernes veklage.

KAKAMMU!

Og dette er den amulet som jeg holdt i min hånd, og som jeg til denne dag endnu bærer om min hals mens jeg nedskriver disse ord.

Den metalamulet som jeg tog ud af ildens aske og som indfangede månens stråle, er et mægtigt segl mod alt som på nogen måde kan trænge gennem porten til det ydre; thi når de ser den, vil de trække sig tilbage fra dig, men kun når den fanger månens lys i sin overflade.

Thi under månens dunkle dage eller ved skydække kan den kun yde ringe beskyttelse mod djævlene fra det gamle land, skulle de bryde gennem muren eller blive lukket ind på jordens overflade af deres tjenere. I et sådant tilfælde er ingen tilflugt mulig før månens lys igen skinner på jorden; thi månen er den ældste af Zonei, og den er stjernesymbolet på vor pagt. NANNA, gudernes fader, kom i hu!

Derfor skal amuletten graves i rent sølv under månens fulde lys, således at månen skinner på dit arbejde og månens essens bliver draget ned og beholdt deri. Og de rette besværgelser må udføres og ligeså de foreskrevne ritualer som de bliver givet i denne bog. Og amuletten må

aldrig udsættes for solens lys, thi SCHAMMASCH, som bliver kaldt UDDU, vil i sit nid røve seglets kraft. I et sådant tilfælde skal det bades i kamfervand, og besværgelserne og ritualet skal udføres på ny. Men sandelig, det ville være bedre at indgravere en anden.

Disse hemmeligheder giver jeg dig med fare for mit liv; de skal aldrig afsløres for de profane, for de udskudte eller for den gamle slanges tilbedere, men hvile indelukket i dit hjerte, altid tavst om disse ting.⁷⁾

Fred være med dig!

Velan, efter denne skæbnesvangre nat i MASSCHU-bjergene vandrede jeg rundt i landet for at søge efter nøglen til den hemmelige viden som var blevet mig givet. Og det var en smertefuld og ensom rejse, under hvilken jeg ikke tog mig nogen hustru, ikke kaldte noget hus eller nogen landsby for mit hjem, men boede i forskellige lande, ofte i huler eller i ødemarker; jeg lærte mange sprog, som en rejsende jo må for at kunne forhandle med de handlende og for at kunne erfare deres nyheder og skikke. Men min købslåen drejede sig om de kræfter som hørte hjemme i hvert af disse lande. Og efterhånden lykkedes det mig at forstå mange ting som jeg ikke førhen havde vidst noget om, udover måske i drømme. Min ungdoms venner forlod mig og jeg dem. Da jeg havde været borte fra min familie i syv år, erfarede jeg at de alle var døde for egen hånd af grunde som ingen kunne fortælle mig; deres kvægflokkede var senere omkommet som offer for en fremmedartet epidemi.

Jeg vandrede om som en betler, blev fra by til by og fra landsby til landsby forsynet med mad efter beboernes forgodtbefindende, oftere i stedet dog stenet og truet med indespærring. Lejlighedsvis kunne jeg overbevise en lærd mand om at jeg var en oprigtig studerende, og det blev mig da tilladt at studere de gamle optegnelser, i hvilke detaljerede oplysninger om nekromantik, trolddom, magi og alkymi var opført. Jeg lærte de trylleord som bringer

mennesker sot, pest, blindhed, vanvid og sågar døden. Jeg lærte de forskellige klasser af dæmoner og vrede guder som findes, at kende, og de gamle legender om De Gamle. Jeg var således i stand til at væbne mig mod de frygtelige MASKIM, som ligger og lurer ved verdens grænser, klar til at indsnare de uagtsomme og til at opsuge de ofre der bringes om natten på øde steder, og også mod hun-djævelen LAMMASCHTA, der kaldes "Sværdet som splitter hjerneskallen" og hvis fremtoning fremkalder skræk og rædsel og — som mange siger — døden på en unaturlig måde.

Lidt efter lidt lærte jeg navne og kendetegn på alle trolde, dæmoner, djævle og uhyrer som bliver beskrevet her i denne den Sorte Jords Bog. Jeg lærte om de astrale guders kræfter, og om hvorledes man hidkalder deres hjælp i nødens stund. Jeg lærte også om de skrækkelige væsener som dvæler hinsides de astrale ånder, om indgangen til de fortabtes tempel, om den Gamle af Dage, den Gamle Blandt Gamle, hvis navn jeg ikke kan skrive her.

Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn
I sit bo i R'lyeh våger døde Chtulhu i drømme.

Og jeg sværger ved Profetens skæg at alle fra byen i dybet sover som døde, og kun drømmende dårer i drogernes døs, kandis-tyggere og tvivlsomme tænkere har i syner set hine *Shoggoth* vandre på jord.⁸⁾

Under mine ensomme ceremonier i højene, hvor jeg tilbad med ild og sværd, med vand og daggert, og med hjælp fra en mærkelig græsart⁹⁾ som vokser vildt i visse dele af MASSCHU-bjergene, og som jeg uvidende havde fodret min ild foran klippeblokken med — det græs som giver ånden stor magt til at overvinde uhørte afstande til himlen og også til helvederne — modtog jeg formularerne for de amuletter og talismaner som følger her, og som sikrer præsten en